

بررسی تاثیرات زیبا سازی اماکن عمومی و نقش آن بر محیط زیست

محمد شریفی نیا^۱

^۱ کارشناسی ارشد معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد اهر، اهر، ایران

چکیده

در طراحی روسازی های مدرن سه دسته بندی از نظر ساختاری وجود دارد. روسازی های انعطاف پذیر که از بتن سیمانی-آسفالتی تشکیل شده است، روسازی صلب که متشکل از بتن سیمان پرتلند است، و سنگ فرش های بتنی به هم پیوسته. در اکثر برنامه های کاربردی در روسازی ها، از مخلوط متراکم برای جاده و پارکینگ ها استفاده می شود. روسازی متخلخل، نوآوری در حال ظهور است که برای جاده ها با حجم کم ترافیک و پارکینگ ها به عنوان یک روش جایگزین برای مدیریت فاضلاب های سطحی و یا بهترین روش مدیریت ساخته می شود و کاربرد دارد. روسازی هایی که به طور سنتی طراحی شده اند به آب اجازه می دهد تا در امتداد سطح جریان یابد و به سمت حوضه آبریز یا گودال ها در کنار جاده ها و یا پارکینگ وجود دارند، تخلیه شود. روسازی متخلخل این تفاوت را دارد که به مایعات اجازه نفوذ از طریق ساختار را می دهد. هدف از این سیستم، کاهش یا کنترل مقدار رواناب از اطراف منطقه نفوذ ناپذیر و همچنین ارائه مزایای دیگری مانند کاهش سر و صدا، بهبود اقدامات ایمنی برای رانندگان و عابران پیاده با توجه به کاهش پاشیدن آب در هنگام بارش باران، و پتانسیل کاهش یخ زدگی با توجه زهکشی نامناسب می باشد. از معایب این تکنولوژی می شود موارد زیر را نام برد: فقدان تخصص فنی برای اجرا (به خصوص در آب و هوای سرد)، خطر گرفتگی، آلودگی آبهای زیرزمینی، نشت مواد شیمیایی سمی به سیستم، و توسعه شرایط بی هوایی در خاک هایی که در اساس روسازی قرار گرفتند در صورتی که قادر به خشک شدن میان طوفان ها نباشد. تا به امروز تحقیقات گسترده ای در مورد عملکرد روسازی متخلخل انجام نشده است. با افزایش آگاهی زیست محیطی و تغییر الگو های در حال تحول در تکنیک های مدیریت فاضلاب های سطحی، این مقاله با هدف ارائه راهنمایی برای مهندسان، پیمانکاران، و سازمان های دولتی در برخورد با روسازی متخلخل به عنوان یک تکنیک مدیریت فاضلاب های سطحی می باشد.

واژه های کلیدی: روسازی متخلخل، محیط زیست، بهترین روش مدیریت، رواناب و فاضلاب، بتن متخلخل